

Elämäni 21
1968

sirkku rontu

Kuvitus: Sakari Mäkipuro.

sopimatonta

Hänelle oli tapahtunut jotakin hyvin omituista.

Oikeastaan se oli alkanut vähitellen. Melkein huomaamatta.

Kerran eräänä aamuna hän oli peseytymässä kylpyhuoneessa. Tuijotti hiukan kyllästyneenä joka-aamuista, unista peilikuvaansa. Ei kiinnostunut siitä sen enempää, haukotteli, venytteli ja heilutteli samalla käsivarsiaan jonkinlaisena aamuvoimisteluna.

Silloin — odottamatta — hän huomasi kohoavan lattialta. Aivan muutaman sentin, mutta kohosi kuitenkin.

Tyrmistyneenä hän uudisti käsienheilutuksen. — Ja tulos oli sama.

Nyt hän alkoi räpytellä käsivarsiaan yhä hurjemmin ja hurjemmin ja huomasi pääsevänsä kohoamaan melkein puoli metriä lattiasta.

Hän osasi lentää. Selvästi, kiistattomasti osasi — lentää.

Sinä aamuna hän ei enää uskaltanut kokeilla taitoaan enemmän. Hänen täytyisi ensin rauhoittua, totuttautua tähän hurjaan ajatukseen.

Sitä paitsi hänen oli riennettävä työhön. Olihan hän valtion vakinaisessa virassa ja tottunut minuutilleen saapumaan aamuisin virkapaikalleen. Sillä tavallahan hän juuri oli saanutkin vakinaisen vakanssin. Täsmällisyys ja tunnollisuus oli palkittu horjumattomalla toimeentulolla aina hautaan asti. Ja sen jälkeen jäi vielä leskelle eläke.

Ja juuri hänelle piti nyt käydä kesken kaiken tällä tavoin. Onko koskaan kuultu puhuttavan lentelevästä viranhaltijasta, vakinaisen viran nimenomaan. Tilapäiset ja ylimääräiset lennelköt missä ja miten paljon tahansa.

Hänen täytyi toistaiseksi koettaa pitää asia visusti vain omana tietonaan. Sulkeutua tarkoin kylpyhuoneeseen kotona ja siellä kokeilla aluksi oliko tämä taito pysyvä. Ja jos oli, miten ylös hän pystyi kohoamaan. Kattoonko asti? Osasiko lentää kenties seinästä toiseenkin?

Koko sen päivän hän teki tavanomaista työtään, söi välillä aamiaisensa virkailijoiden ruokalassa ja palasi kotiinsa täsmälleen kello kuusitoista kolmekymmentä kuteri aina.

Kukaan ei olisi voinut aavistaa mitään. Kenties joku olisi saattanut ihmetellä miksi hän painoi käsivartensa tiukasti kiinni kylkiinsä kävellessään tai puristi kynäänsä kouristuksenomaisesti oikeassa kädessään kirjoittaessaan ja samalla painaessaan vasenta kämmentään pöydänpintaan.

Mutta kukaan ei ihmetellyt. Siitä yksinkertaisesta syystä, ettei kukaan oikeastaan huomannut häntä ollenkaan koko päivänä.

Suuraavan yön unet olivat varoittavia ja uhkaavia. Hän näki esimiehensä paheksuvan katseen, vaimonsa kyynelehtivät silmät ja lastensa epätoivon, kun hän lenteli Kruununhaasta Kaivopuistoon ja takaisin.

Aamulla hän heti herättyään päätti lujasti, että koska asiasta ehdottomasti olisi enemmän vahinkoa kuin hyötyä hänen virkauralleen ja koko elämälleen, oli luovuttava koko lentämisestä.

Näin alussa se kenties vielä kävi helposti. Hän ei yksinkertaisesti enää koskaan heiluttaisi käsivarsiaan ja unohtaisi päättäväisesti koko asian.

Sehän oli niin naurettavaakin. Ei siitä saanut tulla mitään skandaalia.

Ihmisellä on tiettyjä velvollisuuksia lähimmäisiään ja itseään kohtaan. Missään tapauksessa ei saa kesken kaiken oppia lentämään. Ei edes kylpyhuoneessa. Se on sopimatonta.

Päätöksen tehtyään hän rauhoittui huomattavasti. Meni jälleen aamupesulleen.

Ja silloin — kuin noiduttuna alkoivat käsivarret heilua ja hosua, lepattaa ja viipottella.

Hän lenteli. Kattoon asti ja seinästä seinään, lenteli ja laskeutui. Hurjistuneena ja onnellisena. Kaikesta huolimatta ja kaiken uhalla.

Mutta kello oli jo vähän vaille kahdeksan. Hän laskeutui päättäväisesti lattialle, pesti hampaansa, kätensä, kasvonsa, kaulansa. Joi aamuteensä ja meni työhönsä.

Mitä hänen piti tehdä? Täyttää lomakkeitaan kaiket päivät tietysti, se oli selvää. Mutta sitten?

Lennellä vapaa-aikoinaan. Liittyä ilmailukerhoon?

Selvää oli, että kylpyhuone alkaisi ajamittaan tuntua ahtaalta.

Siinä tapauksessa, missä sai lennellä? Oliko poliisijärjestyksessä jokin kohta, joka määritteli asian tarkemmin. Saivatko ihmiset ja valtionviranhaltijat yleensä lennellä kaupungin alueella.

Ääretön joukko käytännöllisiä kysymyksiä nousi heti esiin.

Kaikin puolin hankala asia. Mutta kauhistuttavana aavistuksena hän tajusi, että halusi sittenkin lentää.

Hän oli raivaava kaikki esteet tämän uuden elämänsisältönsä tieltä.

Kenties oli parasta uskoutua. Ei vaimolle. Hänellä oli heikko sydän.

Mutta ehkä parhaalle ystävälle. Virkatoverilleen.

Hänelle tietysti. Oli vain ensin kokeiltava, kävikö lentäminen päinsä myös virka-aikana virkapaikalla.

Siispä hän sopivan tilaisuuden tullen lukitsi virkahuoneensa oven ja alkoi käsivarsien heilutuksensa.

Ja kas. Kuin uljas kotka hän liiteli työpöytänsä yläpuolella. Varmuuden vuoksi kolme komeaa kierrosta ja laskeutui sitten tyylikästä oven luo.

Samana iltapäivänä hän salaperäisesti hymyillen ja ujostellen ja silmalasejaan kohenellen meni kutsumaan ystävänsä työhuoneeseensa. Lukitsi oven ja kertoi koko jutun. Alusta alkaen ja rehellisesti mitään salailematta.

Ja koska ystävä oli ystävä, hän ilostui, rohkaisi ja toivotti onnea kädestä puristaen.

Uusi ihmeellinen aikakausi oli alkamassa. Lentäviä ihmisiä, valtionvirkailejoita. Tottakai hän opettaisi taidon ystävälleen.

Yhdessä he lentäisivät, koko kesäloman käyttäisivät lentämiseen. Talvilomaa ei siinä tapauksessa otettaisi päivääkään. Sillä pakka-
sesta tai lumisateista olisi arvattavasti omat haittansa.

He puhuivat kauan ja tajusivat miten maailmanhistorian lehdet alkoivat kahista, kun niille oli piirtyvä uusia mahtavia lukuja ihmisen odottamattoman ja yllättävän kehityksen uranuurtajista.

Sitten ystävä malttamattomana ja innoissaan tahtoi heti paikalla ryhtyä lentoharjoitukseen. Lupasi tarkasti seurata jokaisen liikkeen, jokaisen käsivarsien asennon ja sillä tavoin uskoi varmasti oppivansa.

Hiukan tärkeänä ja hyvin onnellisena loikkasi opettaja keskelle lattiaa. Voitonriemuisesti hymyillen alkoi tavanomaisen heilutuksensa. Voimakkaasti ja taitavasti hän liehutteli käsivarsiaan.

Ja uskokaa tai älkää. Hän ei kohonnutkaan ilmaan, eikä osannutkaan lentää.